

LEVENSVERRHAAL
VAN VERLAMDE
TOP-PARALYMPIËR
PETER GENYN
IS EEN LES IN
POSITIVISME

De oerschreeuw nadat Peter weer goud pakt op de Paralympische Spelen in Tokio ondanks eerdere sabotage aan zijn rolstoel.

‘Ik noemde mijn zoon Vico, overwinnaar’

Wat als... je op je zestiende blakend van levenslust in de ouderlijke achtertuin een frisse duik neemt in een zelf, helaas niet genoeg gevulde zwembijver, je nek breekt en voor het leven verlamd bent? Dat is wat Antwerpenaar Peter Genyn (45) overkwam in de zomer van 1993. Het lot liet hem die prachtige dag genadeloos in de steek, maar zijn wilskracht woekerde in al zijn weerbarstige vezels. Peter groeide gaandeweg uit tot misschien wel onze beste paralympiër ooit. Zijn onwaarschijnlijke levensverhaal verschijnt deze week in boekvorm onder de titel ‘Weelchair Racer’.

‘Een kinderwagen hebben we niet nodig voor Vico, hij zit liever bij mij op schoot’, lacht Peter.

They say that I'm a warrior.

Met dat nummer vuurde Oscar and the Wolf de voorbije weken onze Rode Duivels aan richting wereldkampioenschap voetbal in Qatar. Maar die vlieger gaat nog veel beter op voor iemand als Peter Genyn. In zijn trofeekast hangen intussen vijf gouden WK-atletiekmedailles - waarvan hij de eerste twee in 2015 nota bene in Qatar behaalde - en drie gouden paralympische plakken. Daarnaast werd Genyn ook één keer Europees kampioen rolstoelrugby - zijn eerste grote sportliefde - en intussen ook al vijf keer Europees kampioen in diverse atletiekdisciplines.

Al dat edelmetaal weegt echter niet op tegen wat hem op woensdagavond 8 april 2020 overkwam.

OUDE VIDEOCAMERA

Die dag schonk zijn vriendin Veerle Laurens (38) hem een zoon, Vico. ‘Wat overwinnaar betekent of veroveraar’, aldus Genyn. ‘Klopt helemaal: vanaf de eerste seconde veroverde hij mijn hart. (knipoogt) Toen ik de vraag kreeg om dit boek te schrijven, wilde ik dat in de eerste plaats voor hem doen. Vico is twee en zal mijn topsportcarrière waarschijnlijk nooit bewust meemaken, dus voor hem zal het een leuk naslagwerk zijn. Daarnaast wilde ik er vooral een positief boek

van maken over mijn leven als rolstoelatleet. Positief, zonder te romantiseren evenwel.’ Na het voorwoord, met veel gevoel en bewondering geschreven door Sporza-journalist Ruben Van Gucht, hakt de openingszin er nochtans meteen stevig in... ‘Ergens op de zolder ligt een oude videocamera. De band zit er nog in. Niemand heeft hem ooit bekeken. Het is de opname van mijn ongeval. Op 22 augustus 1993 heb ik mijn nek gebroken en raakte ik voor het leven verlamd.’

VERBOUWINGEN

‘Er waren verbouwingen in ons toekomstige huis waar ik ging wonen met mijn ouders, oudere broer Luk en jongere zus Anne-

Voor zijn fatale duik was Peter ook al heel sportief: fietsend met zijn broer Luk en samen paardrijdend met zijn ouders, broer Luk (uiterst links) en zus Annemieke (midden).

de waterpomp aan zodat de vijver 's nachts gevuld kon worden met grondwater. We hadden er al eens in gezwommen, toen nog in het vuile regenwater. Maar vanaf nu hadden we onze eigen, zelf aangelegde zwembijver en wat waren we er trots op.’

FATALE DUIK

‘De volgende dag, zondag 22 augustus, scheen de zon. Het was de laatste week van de vakantie, maar we waren vroeg uit de veren. Mijn zus was op kamp en de rest van het gezin kampeerde halvelings op de bouwwerf. Ontbijt hoefde niet. Zwembroek aan en naar de vijver. Het was een uur of acht. Mijn ouders kwamen ook kijken, vake had een videocamera bij. Ik ging op de steiger staan en dook in het water. Het bleek veel minder diep dan ik dacht, hooguit een paar tientallen centimeter. De waterpomp had nog niet genoeg water kunnen oppompen om de grote vijver volledig te vullen. Door het zwarte plastic had ik niet kunnen zien hoe laag het water daar stond. Ik dook recht op mijn hoofd. Mijn broer en ik waren het gewend om onder water te blijven tot we aan de overkant kwamen.’

GAPENDE HOOFDWONDE

‘Vake, moeke en Luk stonden te kijken en gingen ervan uit dat ik nog aan het zwem-

ik verder niet bij stil. Een vriend van mij was uit een boom gevallen en kon tien minuten lang niet meer op zijn benen staan. ‘Geen probleem’, zei de verpleger, ‘dat is de schok’. En inderdaad, tien minuten later liep hij gewoon weer rond. Dus ik dacht: ik ben in shock. Het komt goed.’

NOOIT MEER DEZELFDE

‘Iemand legde een deken over mij en vake ging de auto halen. Hij wilde me naar het ziekenhuis brengen. Maar we kregen door dat het echt wel ernstig was en moeke belde de ambulance. Annemieke werd bewust niet op de hoogte gebracht, mijn ouders wilden haar kamp niet verpesten. De ambulan-

” **Onze hond Pukkie zat dagenlang aan de vijver. Wachtend op mijn terugkeer...**

ce kwam aangereden. De verplegers zagen meteen dat ik een zwaar probleem had. Ze maten me een nekdraag aan en legden me op een schelp. Met de ambulance ging het naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis in Roosendaal. Vake reed achter de ziekenwagen. Onderweg stonden alle verkeerslichten op groen - voor we vertrokken was er gebeld dat we onderweg waren. Vake was in zijn haast vergeten om mijn kleren voor het ziekenhuisverblijf van het dak van de auto te halen. Wonder boven wonder lagen die er bij aankomst in het ziekenhuis nog op. Vanaf toen zou mijn leven nooit meer hetzelfde zijn...’

PUKKIE DE HOND

‘Opereer mij. Doe wat moet gebeuren, als je maar zorgt dat het stopt, dacht ik in het ziekenhuis. Ik had heel veel pijn. De rest zou wel goed komen, daar ging ik van uit. Zelfs die pijn vond ik niet zo erg. Als ik

men was. Luk merkte toch al snel dat er iets niet klopte. Plat op zijn buik dook hij in het water. Ook hij onderschatte de geringe diepte en schaaftde zich op verschillende plaatsen. Maar hij slaagde er wel in om me uit het water te halen en aan de kant te leggen. Ik had een grote gapende hoofdwonde, het bloed stroomde uit mijn hoofd. Ik heb daar ook vandaag nog een deuk in mijn schedel. Iedereen dacht dat dat het grootste probleem was. Maar ik klaagde vooral over pijn in mijn nek. Ik ben nooit bewusteloos geweest. Ik zag hoe iedereen zich bezorgd over mij heen boog. Ik kon alleen nog mijn armen plooiën, meer niet. Maar daar stond

maar snel weer op de been was. Geen haar op mijn hoofd dat aan een rolstoel dacht. Ik had een heilige schrik van operaties, maar op dat moment mochten ze me plaspuiten en alle ingrepen doen die nodig waren. Er werden tests uitgevoerd en foto's genomen. Er werd geprikt in mijn voeten, maar ik voelde niks. Mijn nek was gebroken en mijn ruggenmerg beschadigd, dat leed geen twijfel. Een nekwervel gebroken, een andere verbrijzeld. Zo lang ik op intensieve zorgen was, bleven mijn ouders ook slapen in het ziekenhuis. Ik was nog maar zestien. Als ik 's nachts wakker schoot, was ik blij om hen te zien. Ze vertelden me dat Pukkie, onze

Veerle en Peter leerden elkaar in 2012 kennen op de Paralympische Spelen in Londen, waar zij kinesiste was.

► hond, elke dag aan de vijver ging zitten, alsof hij wachtte op mijn terugkeer.'

VOORUIT IN HET LEVEN

'Bijna acht maanden na het ongeval mocht ik eindelijk naar huis. Mijn ouders sloten hun bakkerij en in december verhuisden we naar het huis in Essen dat ze al aan het verbouwen waren voor het ongeval. Mijn kamer was oorspronkelijk boven, maar die is dan verhuisd naar beneden en er zijn tijdens de verbouwing nog verschillende aanpassingen gebeurd. Een geluk bij een ongeluk dat het huis nog in de steigers stond. ZeIk denk ik niet vaak terug aan de jaren voor het ongeval. Daar win je niks mee. Ik heb vrij snel de reflex gehad dat ik vooruit moest en dat ik toch iets wilde maken van mijn leven.'

GEEN LIFT

'Tijdens mijn schoolcarrière volgde ik avondschoon om me verder te specialiseren in het computertekenprogramma Autocad. Maar mijn beroep heb ik er niet van kunnen maken. Heel veel sollicitatiebrieven gestuurd, dat wel, maar nooit op gesprek mogen gaan. Als ik al antwoord kreeg, bleek mijn beperking telkens weer een probleem te zijn: 'Onze computers staan boven' of 'We hebben geen lift'. Hoewel werkgevers van de overheid een aantal tegemoetkomingen krijgen als ze iemand met een beperking in dienst nemen, bleek dat blijkbaar toch niet genoeg om mij aan te werven. In 1995 kon ik uiteindelijk toch beginnen op de onthaaldienst van het Essense gemeentehuis.'

ROLSTOELRUGBY

Maar, sportief als Peter altijd geweest was voor zijn ongeval, de lokroep van de topsport klonk steeds luider. Een rolstoel zat hem daar hoegenaamd niet bij in de weg. Wel integendeel. Aanvankelijk legde hij zich toe op rolstoel-

rugby, ook weleens 'Murder Ball' genoemd. Duidelijk geen discipline voor watjes: 'Het ontstond in 1976 in Canada. In mijn geboortjaar, dus die band was er altijd. Het is een extreme balsport voor mensen met een tetraplegie (*onderbreking van de zenuwbanen in het ruggenmerg ter hoogte van de nek waardoor een verlamming ontstaat aan de vier ledematen, nvdr*). Rolstoelrugby is een combinatie van ijshockey, basketbal en rugby. Met je handen mag je alleen de bal vastpakken, je voeten mag je niet gebruiken. (*lachje*) Er wordt gespeeld met een volleybal. Met een echte rugbybal kan je niet dribbelen en een basketbal is te zwaar voor onze beperking. Je mag wel keihard tegen elkaar knallen.'

OVERLASTBLESSURES

En knallen deed Peter Genyn, recht richting de wereldtop. In 2004 was hij er een eerste keer bij op de Paralympische Spelen in Athene. Acht jaar later volgde Londen waar hij recht in de armen gedreven werd van de liefde van zijn leven. 'Ik had in die periode veel last van overlast-

Zelf denk ik niet vaak terug aan de jaren voor het ongeval, daar win je niks mee

blesures, maar toch gingen we de goeie weg op. Met dank aan Veerle, die ik op de Spelen in Londen had leren kennen. Zij was daar als kinesitherapeute van de wielrenners, tennissers en zwemmers. Kort na de paralympics zijn we een koppel geworden, waarna Veerle logischerwijze ook mijn dagelijkse, persoonlijke kine werd. Ik heb verschillende kinesisten gehad in mijn leven, maar het is heel moeilijk om de juiste oefeningen en technieken te vinden. Veerle heeft er een half jaar naar gezocht, zich erin verdiept, studies geraadpleegd, ook omdat ik voortdurend compensatiemethoden gebruikte. Dan doen de standaardoefeningen soms meer kwaad dan goed. Ik durf zeggen dat Veerle met haar aanpak mijn carrière als sporter gered heeft.'

SCHARNIERJAAR

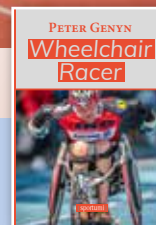
Los van de eventuele ongeluksbetekenis van het getal bleek het jaar daarop, 2013, op veel vlakken een scharniermoment te zijn in het leven van Peter Genyn. In juni overleed zijn vader na een even lange als oneerlijke strijd tegen slokdarmkanker. Daarnaast kreeg hij af te rekenen met verschillende heup- en beenbreuken door al dan niet sport-gerelateerde valpartijen.

Rolstoelrugby bleek niet langer een optie, dus legde Peter zich voortaan toe op atletiek en meer bepaald de sprintnummers. Het legde hem geen windeieren. Na meteen twee zilveren medailles op het EK atletiek 2014 in het Engelse Swansea (op de 100 en 400 m) kroonde Peter zich in '15 in dezelfde disciplines tot dubbele wereldkampioen in de Qatarese hoofdstad Doha. Het begin van een nieuw succesverhaal dat onder meer resulteerde in het Vlaams Sportjuweel ('16), de Nationale Trofee Victor Boin ('17), Paralympiër van het Jaar ('17, '18 en '21) en de Vlaamse Reus ('21).

DRONE-PILOOT

'Als ik terugkijk en besef wat ik met mijn leven deed, kan ik alleen maar tevreden zijn', aldus nog Genyn. 'Mocht ik mijn zestienjarige zelf nu tegenkomen en vertellen hoe zijn volgende twintig jaar er zouden uitzien... ik zou niet eens gelooft hebben wat ik allemaal zou bereiken. Dat er zelfs mensen jaloers zijn op mijn leven. Als je me dat verteld had toen ik net mijn nek had gebroken, had ik het achteloos weggewuifd. Maar ooit komt er een eind aan het leven als topsporter. Wat ik dan ga doen? Hm, moeilijk. Ik kan me voorlopig geen ander leven voorstellen. Al ben ik er wel mee bezig. Ik ga spreken voor bedrijven en scholen en zou dat na mijn carrière graag verder willen doen. Daarnaast wil ik ook een opleiding tot drone-piloot volgen. Voorlopig vond ik echter nog geen enkele opleiding. Het is een déjà vu: blijkbaar zijn de meeste leslokalen niet rolstoeltoegankelijk. (*knipoogt*) Maar we geven niet op...'

Tekst: Stijn Vanderhaeghe

'Wheelchair Racer', Peter Genyn, Willems Uitgevers, €30